

הילדים בקבוצי אינם מתחנכים על ידי הפורום. ואינם מקבלים את חנכום-ברכה שעות הוא; אבאיהם. ילדי הקבוצי מתחנכים-אדם הולדום בחברה. ילדי הקבוצי צוג בהיות תינוק נמצא הוא כבר בחברת תינוקות אחרים. אולי אין הוא יודע עליהם, אבל הוא חל איתם, נשם יחד אתם, וקצב נשימתו, קולו כבול וכל הרגשותיו מתערבים בשל האחרים. וכך בצורתו יחול ילדי הקבוצי את חייהם בדרך כלל תקופת חנכום ובהתבגרות יבנו חברה קבוצית אחת, חברה יוצרת מתוך שיתופות צורכת בשיאן וחיה בהבנה ושחיה את חייה החברתיים.

אם במטרה? על שום מה נוצרה צורת חיים זו עליהם? זאה שנו אן המקובלים?
 היש יתרון בכך? היכולים אינו אחרת? האם פלענו את המטרה? היש סכומים?
 הבה ננסה לענות על שאלות אלה כפי הבנתנו:

אורח גלורים

חיי הונית

הונית חיים ביחד כל חיובם, גם בשוק וגם בחפשה. הונית החפשות צרות
בדקה דמקום אוכל, וחוצות יחד לקונים. בשוק הונית רגילות לאכל בצמן שכל האוכל.
הונית מתגלות בצמן קבוצ לאכל.
שטח אחיה לצמות:

שטח אחיה של כל צמץ מצומצם בו הן מאלות את ביצה, ומגלות את גזעיהן.
כל שטח אחיה שוארות הונית הטב, שכל יונה לא תפריט את בגירתם.

חגרי בנית הקן:

התחלת קן הונית בני מקל. שכבות הצביל האתפוות בצמן בדגירה, הם גם הקל
וגלות את הקן בצמן שנקבה שוכבת במקום ~~הבגירה~~ הבגירה, מפני הצכר את
חגרי הפני, ונקבה מסבת את צורת הקן.
בדגירה:

באשר הקן בני כשורה, הנקבה מאלה שת בי.צ.מ, והצמץ מתחיל בדגירה.
לפניו הפכר או הנקבה גם הונית לקום אפ.צ.מ, כשכל היותר להחליטו.
הוא נכנס מתחתו אריא, ומשיך בדגירה. לפניו הם אינם הונית לקטר על הדגירה
ויצא מצה שכל אחד לקח ביצה ובלגר עליה.
בדגירה נמשכת כ- 12 יום, עד התבקעות העוץ.ים.
טיפות העוץ.ים:

העוץ.ים מתבקעים עוץ אחר עוץ. העוץ הראשון לרוב הוא זכר. הצכר הולך גבול
באופן מהנקבה. הפורים משיכים לחום את העוץ.ים כשהם קטנים. כאשר הם גבולים
והנצות מחסות אותם, הפורים אפנים את מקומם, ומל.ים בי.צ.מ חגשות.
הם חוגרים ומלפנים בעוץ.ים יחד.
אלה הם חיי הונית מהתחלת הצמץ, עד גמר גיבול העוץ.ים.

כחה

א.ו.ו.

היה זה יום הסדר והם, כוח קלה נשמה נשמה מצהירה ומחממת קשלה אז עם
ברקט. יום טוב ועצים לאור היה זה, לכן יצאת לאור לשדות.
סדרת סדרת, ואהב אהבה בני הריאון נשבות ירק משאלי. בצדי סדרת נגלי זמן
קוצים וליחים יבשים, ופע ולם וקור שיה קאן זקיק. אמתת הקוצים אמתת הקוצים
וצדו נבטים צעירים וסחחים קטנים, שספיקה זחס כאות השמים עפטיה. נבטים
ואם הם הוואעם הכאלעם זכאלם החור.

בהמשך הסדר, בין תמו השמים, עדי עם ארוך של נבטים, לשלך זה פחורלה,
ובהלך זה אז פקד אלף את הפצחים, ושאל זה האזה זס ואל חסיפם את אולם.
לם שורת קהרות מועטת. החמד השלבת זל אפס זל כמות, שוארוו פנטיס
ומשיעם פבוע זכז אהרן, ולבת זקלחת זרועת החוחות שפשתלל. תלמי. נעזו
לזכה וסרחה, וזל את קחמ וזחליק את ברע.

הפאסל עם הירוקות.

סיה סיה, קפאע קון פפור, זאפני והקלבל: סיה סיה, וזה לם הפפוכ?
ירוקות. הזכע והקלבל ופרס סוכים גדלות הקול היקה. סתו זאבה זל שיה.
כאלר התקרבנ, פרטה את נפיה זפה זאפה זל זל. זאבל וסתבוע דה. סתו
זוצר זפשל, אפה זכזל זאפז וזפה קצר זשלו, אנה אפורי יתק. זאבה זחל זל
סוף, פרטה את נפיה ונלאה.

כתה ה'

הירוקות דברבם.

זל סוף זאפה פפור,
זכיה ליר זאורי,
זאנה ירוק אפורי,
בין הירק זאור
זל סוף זאפה פפור.

כתה ה'

קצת מעט אחרים נלכת לילון, ופזרת לבית הילדים. בבית הילדים רש
 ושאן כל הילדים כבר הוא לילון. את מסבת את מלת לקראת הילדה, ואחר את
 בפסגת הצוקות נדחה את ליע. במקלות ארבעים וכוונים סופרים, זה אמנם לא אומר
 מאחור, וזה לא שעה הלחון. ואחר זה גלי פורטי, אף בקר החוליה הסרציה קמפיים,
 ובקצור את פזרת את חפיו. | המקלות מתוקנת לאט לאט, ינה כמו את את פזור
 בל החברים, ומה לא אף אחר שקף, אחרי ואם של פזרת ולמפיים. הילדים שובים לילון
 ובה חזר מתקנת ליהם שקלה / ואחר טון מה, נסקים הפזורים ואלט לאו נפזאים.
 כל בבית ין לם מתקה. רק כה נש בחשבת הילי ושא ילילות נעים.

ככה ו'

הארב

חלף הקיץ, תם החם שרד ואלט. וב. שש בארבת ועל הקיץ כואו בשחור בשמים.
 רוח קוררה וארעה נשבה בל, אחר החם השדל. כחלים... נשלה ספה אחת, שנים,
 שילית, ואלז בליב ומרנן כל צח וזף. חלף האר. שש פז נשלה באמם, דסורה
 וצבירה, ושבה אינה לוסת ארוב. כל צח אמרול וצבירה נשפוח לא עליו. דשלים
 אוריק כל צח אבר ואלז כצמחים לחיים חפשים של פזורה נשפוחים.

ככה ו'

הקיוסק

בתוך בית ספרנו, בקרן, בית,
 מצד' או קיוסק, שנתק ואביט.
 עטה לפוא, אראפא אלוה,
 גאו בולע, העץ הקוב,
 בדלתת האצות, פזירים חורקים,
 ודלתת יש סבקים אל סבקים.
 ופתקא כמבה היב אמן:
 גינה באו! לתל הברך. כמבה ח'

דהית ספרנו יש אורה
 שאצד תידי עטל.
 פוא אורה כל כק אנור,
 (ברק אצד גב אפזר)
 אנם יש דו בידה פזור,
 אבא באוחו ככל שאר
 אל כל אכן עתקד
 וספד פוטליקה.
 פוא מתחם האבנים
 ונאר קשרדיב.
 ולל תשאל אה נסא
 בנתי האלבי השפה,
 כוועים וצוקים
 אב שאים מתרובים.
 ומתור שקל בנתי
 כק פפוא שטיא שאה.
 וכן נאר השאר נשאל,
 גם באורה העולם.

כמבה ח'

האורים הקשוקו שמו!
 אלו לפעם אפרי.
 אב אכשו תכו אל נפו
 אתר וקטל אל האחר.

